

РЕШЕНИЕ

№ 17623

гр. София, 23.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.04.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **1417** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба от В. К. Б., чрез адв. Я. С.-А., срещу решение от 08.01.2025 г., постановено по НАХД № 10657/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 6-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 23-4332-028260/24.11.2023 г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на касатора е наложено наказание на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 ЗДвП – глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.
Касаторът поддържа, че обжалваното решение е незаконосъобразно, неправилно и необосновано. В касационната жалба се твърди, че не се установява по безспорен и категоричен начин, че В. Б. е извършил описаното в АУАН и НП деяние. В тази връзка се твърди, че мотивите на постановения акт противоречат на събраните по делото доказателства, доколкото в съставения АУАН и издаденото НП липсва описание на конкретните действия на водача на автомобила, с които е прието от съда, че МПС е изведено извън контрол от касатора. Сочи се, че в АУАН, както и в НП не се твърди да е имало продължителен шум от МПС, повтораемост на действията на дълго разстояние, наличие на ПТП или настъпили вреди, за да може се установи, че е извършено вмененото нарушение. Твърди се, че и от разпита на свидетелите също не се доказва, че с така описаната в АУАН и НП маневра, касаторът е използвал пътя за други цели, за да може деянието да се квалифицира като нарушение по чл. 175а, ал. 1, предл. 3 във вр. чл. 104б, т. 2 ЗДвП. Изтъква

се, че описаното нарушение е бланкетно и не покрива стандартите на ЗАНН за описание на нарушение. Излага съображения, че районният съд не е събрал и обсъдил всички доказателства по делото, а изначално е приел, че е налице виновно поведение от страна на касатора. Иска се отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление. Претендира разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът – Началник група при Столична дирекция на вътрешните работи отдел „Пътна полиция“ оспорва жалбата. В представени писмени бележки от 17.04.2025 г., чрез юрк. В. П., моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Излагат се съображения, че както АУАН, така и НП съдържат всички изискуеми реквизити, както и че правилно е определена правната квалификация на извършеното деяние. Посочва се още, че в съдебното производство безспорно е доказано по категоричен начин извършването на нарушението, поради което наложеното наказание съответства в пълна степен с целта на закона и въздейства предупредително и превъзпитаващо върху нарушителя и другите граждани от обществото. По горните съображения моли решението на районния съд да бъде оставено в сила, а жалбата да бъде отхвърлена. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от насрещната страна.

Софийска градска прокуратура, представлявана от прокурор П., излага становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, XVIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна, че на 06.09.2023 г. около 14:00 часа, в [населено място], [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]В. К. Б. е управлявал лек автомобил М. А 45 АМГ 4 матик, с рег. [рег.номер на МПС] , който при маневра ляв завои излизайки от [улица]е поднесъл задната част на автомобила от дясно на ляво, с което е използвал пътищата за отворено ползване за други цели, извън тяхното предназначение.

За извършеното нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП на В. Б. е съставен АУАН серия ГА № 1046338. Въз основа на съставения АУАН е издадено и обжалваното пред Софийски районен съд НП № 23-4332-028260/24.11.2023 г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на В. К. Б. на основание чл. 175А, ал.1, пр. 3 ЗДвП е наложено наказание глоба 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца за извършено нарушение по чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

За да потвърди НП районният съд е приел, че извършването на вмененото нарушение е доказано по безспорен начин. За да обоснове този извод районният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя М. М. Д., на свидетелите К. М. В. и Л. П. Г. - очевидци, както и писмените доказателства от административнонаказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е приел, че действията на водача са били напълно осъзнати и по несъмнен начин сочат за използване на пътя не по предназначение, тъй като водачът е форсирал автомобила и преднамерено е извел МПС извън контрол. По отношение на АУАН и НП съдът е приел, че същите съдържат всички изискуеми реквизити и съответно правилно е определена правната квалификация на извършеното нарушение. Районният съд е изложил мотиви и за неприложимостта на чл. 28 ЗАНН с оглед високата степен на обществена опасност на

нарушенията от този тип. Обсъдено е и наложеното наказание, като съдът е намерил, че същото е правилно определено, предвид кумулативното предвидено в чл. 175а, ал. 1 ЗДвП, а именно 3000 лева глоба и лишаване от право да управлява МПС за 12 месеца.

Въз основа на установената фактическа обстановка касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

Обжалваното решение е постановено след извършване на цялостна проверка за законосъобразност на обжалваното НП. Фактическата обстановка по делото е правилно установена при спазване на принципите на чл. 13 и чл. 14 НПК, във вр. с чл. 84 ЗАНН.

Събрани са писмени и гласни доказателства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване.

Обосновано и въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства районният съд е приел, че касаторът при извършване на ляв завой, чрез подаване на повече газ, е поднесъл задната част на МПС, с което съзнателно е нарушил забраната по чл. 104б, т. 2 ЗДвП. Противно на възражението в жалбата за противоречие в мотивите на обжалвания съдебен акт, настоящият съдебен състав, намира, че възприетата от районния съд фактическа обстановка напълно съответства на събраните по делото писмени и гласни доказателства.

Както в АУН така и в НП достатъчно ясно е описано нарушението, което се изразява в поднасяне на задната част на автомобила от дясно на ляво, при маневра на ляв завой, при излизане от [улица]. Така индивидуализирано и описаното нарушение напълно удовлетворява изискването на чл. 42, ал. 1, т. 4 ЗАНН. В тази връзка са неоснователни доводите в касационната жалба, че водачът не е могъл да разбере административнонаказателното обвинение.

Не се споделя възражението на касатора, че от разпита на свидетелите не се установявало да е извършил описаното в АУАН и НП нарушение. Разпитан като свидетел пред районния съд актосъставителят К. В. дава показания, че водачът е излизал от пряка на [улица], поднасяйки задната част на автомобила, поради подаване на повече газ, а свидетелят Л. Г. пояснява, че е видял автомобилът да излиза с висока скорост и превъртане на гуми на ляво на дясно. Показанията на свидетелите очевидци са последователни, непротиворечиви, и кореспондиращи с писмените доказателства по делото, които безспорно сочат, че МПС е изведено извън контрол преднамерено, чрез завъртане на задната част на автомобила, с цел форсиране, известно като „дрифт“. Правилно районният съд е кредитирал показанията на свидетелите, които в конкретика установяват, извършеното нарушение от обективна и субективна страна.

Неоснователни са възраженията в касационната жалба, че в АУАН и НП не са изложени релевантните обстоятелства, от които да се обоснове извод, че касаторът е използвал пътя за други цели освен за в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари. Разпоредбата на чл. 104б, т. 2 ЗДвП ясно посочва, че на водача е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, поради което и това е единствената допустима цел за използване на пътя. Извеждането на автомобила извън контрол чрез рязка маневра, с цел „дрифт“, в никакъв случай не представлява използване на пътя в съответствие с основната цел за това - за превоз на хора и товари.

Не се споделят възраженията на касатора, че преднамереното извеждане на МПС извън контрол следва да е за дълъг участък от пътя, за да може да се характеризира като „дрифт“. Без значение за съставомерността на нарушението по чл. 104б, т. 2 ЗДвП е продължителността на действията на МПС извън контрол, достатъчно е да е налице преднамерено извеждане на моторното превозно средство извън контрол, причиняващо загуба на сцеплението между част от колелата.

При съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, същите за издадени от компетентни длъжностни лица и в сроковете по чл. 34 ЗАНН, съществува правно единство между описаното като нарушение, текстово и цифрово, в акта и в наказателното постановление, при правилно приложение на нарушената и санкционна разпоредба.

По изложените съображения районният съд правилно е установил, въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че касаторът е осъществил състава на нарушението по чл. 104б, т. 2 ЗДвП, съгласно който се забранява на водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

По отношение на размера на наказанието съдът намира, че същото правилно е определено, тъй като санкционната разпоредба на чл. 175а, ал. 1, предл. 3 ЗДвП предвижда кумулативно наказание от глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право да се управлява МПС за срок от 12 месеца, поради което същото не подлежи на редуциране.

Споделят се и изложените от районния съд мотиви относно липсата на основание за приложение на чл. 28 ЗАНН, които не следва да се преповтарят.

При постановяване на решението районният съд не е допуснал нарушения на материалния закон и на процесуалните правила.

При този изход на спора основателно се явява искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Т. следва да бъде присъдено в размер от 100 лева на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд - София град, XVIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 08.01.2025 г., постановено по НАХД № 10657/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 6-ти състав.

ОСЪЖДА В. К. Б. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 (сто) лева, разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: